

Ἀδελφοί μου,

"Στῶμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".

Ἐῤῥαμεν καθαρῶς προσδιορίσει τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ καὶ τὰς ἐκφράσεις τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ. Ἐκφράσεις τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ δὲν εἶναι τὸ ΑΠΟΛΥΤΟ ΕἶΝΑΙ, ὅπως, ἐκφράσεις ἑνὸς Ἀνθρώπου, αἱ σκέψεις του καὶ αἱ ἐπιθυμίαι του ὡς στοιχειακὰ δὲν εἶναι ὁ Ἀνθρώπος.

Ἐῤῥαμεν περὶ δεῖ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ, ἡ Ἀπόλυτη Πραγματικότης, Ἀλήθεια Ἀπόλυτη Ζωὴ εἰς τὴν Πολλαπλότητά της, ΕἶΝΑΙ, Θεῖαι Μονάδες. Αἱ Θεῖαι αὐταὶ Μονάδες ἔχουν ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ. Τὸ ΑΠΟΛΥΤΟ ΕἶΝΑΙ ἐκφράζει τὸν ΕἶΝΑΙ ΤΟΥ, καὶ ἐπομένως καὶ αἱ Θεῖαι Μονάδες, ἐκφράζουν ἑαυτὸν ὡς τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ. Ἐκφράσεις τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ, εἶναι τὰ Σύμπαντα, ἡ Δημιουργία, καὶ, μέσα στὰ Σύμπαντα ἔχομεν τὴν Χρηστότητα τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ. Καὶ διὰ νὰ ἔχω τόσον τὰ Σύμπαντα, ὅσον καὶ τὴν Χρηστότητα μέσα εἰς τὰ Σύμπαντα αὐτὰ θὰ πρέπει νὰ ἔχω τὸ μέσον. Καὶ εἶχαμεν περὶ δεῖ τὸ μέσον διὰ τῶν ὁποίων κινεῖται τὰ Σύμπαντα εἶναι ὁ Νοῦς, ἡ παχυλὴ ὕλη εἶναι Νοῦς, οἱ Αἰθερικοὶ κόσμοι εἶναι ὁ Νοῦς, οἱ Ψυχικοὶ, οἱ Νοητικοὶ, οἱ Νοητοὶ κόσμοι, οἱ Ὑπὲρ Νοητοὶ κόσμοι εἶναι Νοῦς. Δὲν εἶναι ὅμως τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ, εἶναι οἱ ἐκφράσεις τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ. Καὶ ἡ Χρηστότης ἑνὸς τῶν δημιουργημάτων αὐτῶν, τῶν ἐκφράσεων αὐτῶν εἶναι ἡ Θεία Πανσοφία, Παντοδυναμία καὶ Παναγαθότης, ἡ Χρηστότης ἑνὸς τῶν συμπάντων, ἀλλὰ ἡ Χρηστότης εἶναι ἡ ἔκφρασις, ὁ τρόπος, ἡ φύσις τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ. Ἀλλὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἔκφρασιν εἶναι ὁ ἐκφράζων ἑαυτὸν, τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ, καὶ, τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ δὲν εἶναι τρεῖς Θεοί, ΑΠΟΛΥΤΟ ΕἶΝΑΙ, ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ καὶ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ, ἀλλὰ εἷς Θεὸς ἀδιάρητος, καὶ ὡς ἐκ τῆς θέσεως καὶ τοῦ τρόπου ἐκφράσεώς ΤΟΥ μέσα εἰς τὰ Σύμπαντα τὸν γνωρίζομεν σάν ΛΟΓΟΝ ΘΕΟ καὶ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ ΘΕΟ, σάν Λογικὴ Ἀπόλυτον Αὐτοεπίγνωσιν Ζωὴ καὶ σάν κοσμικὴ Ἀπόλυτη Συνεξίτησις Ζωῆ.

Μέσα στὰ Σύμπαντα ἐκφράζουν ἑαυτὸν καὶ αἱ Θεῖαι Μονάδες. Αἱ Θεῖαι Μονάδες μποροῦν νὰ ἐκφράσουν τὸν ἑαυτὸν των μὲ τὰ ἴδια χαρακτηριστικὰ τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ ἡ φύσις των μὴ καὶ εἶναι τὸ ΑΠΟΛΥΤΟ ΕἶΝΑΙ εἰς τὴν Πολλαπλότητά ΤΟΥ. Ἡ Θεία Μονὰς δὲν εἶναι δημιουργημάτων τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ, εἶναι, τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ εἰς τὴν Πολλαπλότητά ΤΟΥ. Δὲν εἶναι σκέψις τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ. Μία Θεία Μονὰς δὲν εἶχεν ποτὲ ἀρχὴν καὶ δὲν θὰ ἔχη ποτὲ τέλος, διότι εἶναι αἰώνια ὄντοτης, Αὐτάρκης, ΘΕΟΣ. Ὡς Ψυχὴ Αὐτοεπίγνωσις ἐπίσης. Ἡ Ψυχὴ δὲν ἔχει γεννηθῆ ποτὲ οὔτε καὶ θὰ ὑπάρξῃ ποτὲ ἐποχὴ ποῦ ἡ ψυχὴ θὰ διαλυθῆ, διότι εἶναι μέσα στὸ αἰώνιο καὶ Ἀπόλυτο μέρος τοῦ ἑαυτοῦ Θείας Μονάδος.

Ὅπως τὸ ΑΠΟΛΥΤΟ ΕἶΝΑΙ μεταχειριζόμενον τὸ μέσον ἐκφράσεώς του, τὸν Νοῦ εἰς ὅλα τὰ στάδια του, ὅλους τοὺς κόσμους Ὑπὲρ Νοητούς, Νοητούς, Νοητικούς, Ψυχικούς, παχυλὴν ὕλην, μὲ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ ἡ Θεία Μονὰς ἐσώτατος ἑαυτοῦ μας μεταχειρίζεται τὸν Νοῦν, μέρος τοῦ ἑαυτοῦ της διὰ νὰ ἐκφρασθῆ, διὰ νὰ προεκτελεθῇ τὰς σκέψεις της, τὰ στοιχειακὰ καὶ νὰ κτίσῃ τὴν προσωπικότητα Αὐτοεπίγνωσιν τοποχρονικὴν, τὸν κατώτατον ἑαυτὸν μας φθαρόν, θνητόν. Ἄλλο ἐκεῖνο.

Ὅστε ἡμεῖς σάν ἀκτινοβολία τοῦ ἐσώτατου ἑαυτοῦ Θείας Μονάδος, δὲν εἴμεθα σκέψις τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ, εἴμεθα τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ. Ἡμεῖς καὶ ὁ ΠΑΤΗΡ, ἐν ἐσώτῃ προσέξετε εἰς τὴν φράσιν αὐτήν.

Ναί, ἡ προσωπικότης Αὐτοεπίγνωσις ἑαυτοῦ μας, θὰ πῆ, γιὰ τὸν ΠΑΤΕΡΑ Δημιουργοῦ του, πολὺ ὀρθῶς, διότι εἶναι ἕνα δημιουργημάτων, εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα ὅπως εἴπαμεν σὲ προηγούμενα μαθήματα, τοποχρονικῶν ἐντυπώσεων, συναισθημάτων, σκέψεων, προεκτάσεων, μορφοποιήσεως τῆς ὕλης, οὐσίας καὶ ὑπὲρ οὐσίας ποῦ ὀνομάζομεν Νοῦ, θανάτου οὐσίας ὕλης καὶ ὑπερουσίας, φύσει, ὅμως μέσα στὸν τοποχρονικὸν κόσμον τῶν ἀλλαγῶν δὲν μποροῦμεν νὰ ποῦμεν δεῖ ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ δὲν μᾶς δίδει τὸ φαινόμενον τοῦ θανάτου.

Ναί, ὁ Ἀνθρώπος προσωπικότης Αὐτοεπίγνωσις σκιά τοῦ ἐσώτατου ἑαυτοῦ μας ἢ τὸ φαινόμενον τῆς ζωῆς τὸ τοποχρονικόν, εἶναι δημιουργημάτων, εἶναι θνητόν. Κι εἴπω εἶναι ἡ σκέψις τοῦ Οὐρανοῦ Ἀνθρώπου; τῆς ἰδέας τοῦ Ἀνθρώπου; Ὁχι, θὰ εἴπω εἶναι ἡ προέκτασις τῆς ἀκτινοβολίας τῆς Θείας Μονάδος διὰ τῆς Θείας Πανσοφίας μέσον τῆς

Ἰδέας τοῦ Ἀνθρώπου πού ἀφήνει τοποχρονικῶς εἰς τοὺς κόσμους τῆς ὕλης μίαν σκιδν πού ἔχει ἀρχήν καί τέλος. Ὅμως τό φῶς πού δίδει αὐτήν τήν σκιδν δέν ἔχει ἀρχήν ἢ τέλος, εἶναι αἰώνιον Φῶς, ἕνα μέ τό Ἀνέσπερο Φῶς καί θά ἦτο ἡ μεγαλύτερα βλασφημία νά θεωρήσωμεν τόν ἐσῶτατον ἑαυτοῦ μας Θεῖα Μονάδα σάν δημιούργημα, προσέξτε στό ση- μεῖον αὐτό.

Θά μοῦ πῆτε, τί εἶναι ἡ ὀντοποίησης καί ποῖος ὀντοποιεῖται; Ναι, ποῖος ὀντοποιεῖται;

Ὁ τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος εἶχε ὀμιλήσει γιά κάποιο φθαρόν πού ἐνδύεται ἀφθαροῖαν καί γιά κάποιο θνητό μέρος πού ἐνδύεται ἀθανασίαν. Ἐχει ὀμιλήσει γιά κά- ποιο μέρος πού εἶχε μίαν ἀρχή, ἀνάπτυξιν, ἐξελίξιν, ὠρίμανσιν πού εἰσέρχεται, (πού; σέ μίαν τελειῶσιν).

Ναι, ἀλλά αὐτό εἶναι μέρος, σάν οὐσία, φύσις καί ὄχι φανόμενο-τῆς προσω- πικότητος Αὐτοεπιγνώσεως. Ἀλλά ἄς ἴδωμεν τώρα. Εἶναι κάτι τό ὁποῖον δέν ἦτο πᾶντο- οὐσία, φύσις καί ὄχι προέκτασις; Ἐάν φαινόμενον ἔχω μίαν ἀρχή καί ἕνα τέλος. Ἐάν αἰ- τία τοῦ φαινομένου ὁμῶς, ἡ αἰτία αὐτή ἦτο πᾶντοτε.

Ὅταν λέγωμεν, ἔχει ψυχήσει ὁ ΘΕΟΣ εἰς τό χῶμα καί ἔγινεν ὁ ἄνθρωπος, Ναι, εἶχεν πλάσει τό χῶμα ἀλλά εἶχε δώσει κάτι ἀπό τόν ΕΥΑΥΤΟΝ ΤΟΥ, ἐκεῖνο πού ἔχει ψυχήσει δέν τό ἔπλασε, ἦτο μέρος τοῦ ΕΥΑΥΤΟΥ ΤΟΥ μέσα στόν ΕΥΑΥΤΟΝ ΤΟΥ, ἔχει προεκτα- θῆ, ἔδωκεν ἕναν φαινόμενον τοποχρονικόν καί ἐπιστρέφει εἰς τήν πρώτην κατάστασιν.

Ποῦ εἶναι τώρα ἡ ὀντοποίησης; Τίποτε, ἀπολύτως τίποτε, δέν πρόκειται νά γίνῃ κάτι πού δέν ἦτο, ἀλλά τώρα συνειδητοποιεῖται ἐκεῖνο τό ὁποῖον ἦτο σέ μιά μορφ- Αὐτοεπιγνώσεως, τίποτε περισσότερον. Τό κέρδος δέν εἶναι εἰς τήν οὐσίαν τῶν πραγμά- των, ἀλλά, εἰς τήν ἀντίληψιν τοῦ τί ἦτο καί εἶναι. Ὅταν ἐπιστρέφῃ ὁ Ἄσωτος εἰς τό Βασιλικόν Οἶκον δέν ἔχει γίνῃ Πρίγκηψ διαφορετικός ἀπό ὅτι ἦτο προτοῦ ἀπέλθῃ, τώρα ὁμῶς πού ἐπιστρέφῃ γνωρίζει πῶς καλά τί ἦτο προτοῦ φύγει. Ἀσφαλῶς κέρδισε στήν ἐπι- στροφήν του ἐμπειρίαν τῶν κόσμων πού γνώρισε καί ἐκτιμᾷ τώρα τήν κατάστασιν πού πᾶντοτε εἶχεν.

Μελετῶντας τήν παραβολήν τοῦ Ἄσώτου γνωρίζομεν τήν Ἀλήθειαν. Προσέξτε μήν φαντασθῆτε ὅτι σεῖς ὁ ἑαυτοῦ σας, ὁ ἑαυτοῦ σας Θεῖα Μονάδα, ὁ ἐσῶτατος ἑαυτοῦ σας καί γιά νά γίνῃ πῶς ἀντιληπτό αὐτό, αὐτό πού αἰσθάνεσθε ὅταν λέγετε ἐγώ, εἶμαι ἐγώ, ὁ πραγματικὸς ἑαυτοῦ σας, γιατί ὅταν λέγετε Ἐγώ εἶμαι, ἐγώ, ἀσφαλῶς δέν ἐννοεῖται, οὔτε τοὺς ὀφθαλμοῦς, οὔτε τήν μύτη, οὔτε τὰ χέρια, οὔτε τὰ πόδια οὔτε κανένα ἄλλο ὄργανον τοῦ ὕλικου σας σώματος, οὔτε τὰ μαλλιά σας, οὔτε τὰ ἐντόθια σας. Καί ὅταν λέγετε, ἐγώ, εἶμαι, ἐγώ, δέν ἐννοεῖτε πάλιν, οὔτε τές ἐπιθυμίες σας, οὔτε τές σκέ- φεις σας πού διαρκῶς ἀλλάζουν, ἀλλά ὅταν λέγετε ἐγώ, εἶμαι, ἐγώ, εἶναι κάτι ἄλλο, εἶναι ὁ ἑαυτοῦ σας Αὐτοεπιγνώσις, εἶναι ἀκριβῶς τό κέντρον, ἐκεῖ πού θά βρῆτε τόν αἰώνιον ἑαυτοῦ σας, ἐκεῖ πού θά βρῆτε τόν ἑαυτοῦ σας Ψυχῆ Αὐτοεπιγνώσιν καί Θεῖαν Μονάδα, καί αὐτός, δέν εἶναι δημιούργημα δέν εἶναι σκέψις τοῦ ΘΕΟΥ. Μπορεῖ νά μᾶς δόξῃ φαινόμενα καί σάν φαινόμενον τήν παροῦσαν προσωπικότηταν Αὐτοεπιγνώσιν, ὁμῶς σάν κέντρον λήψεως ἐντυπώσεων, σάν Ζωή Αὐτοεπιγνώσις εἶναι τό ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, ἡ Θεῖα Μονάδα ἑαυτοῦ σας ἢ Ζωή, ὄχι δημιούργημα, αὐτό θά ἦτο βλασφημία γιατί ἂν ἦτο ἔτσι δέν θά μπορούσατε νά εἴσατε αἰωνία ὀντότης, ἀλλά θά εἴσατον κάτω ἀπό τήν φθοράν κα τόν θάνατόν.

Λοιπόν, ὅσοι ἔχουν ἀντίθετην γνώμην δέν μπορούν νά χαρακτηρισθῶν σάν Χρι- στιανοί, ἀλλά σάν αἰρετικοί. Καί ὅταν ἔλεγεν ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ "πηγαίνω πρὸς τόν ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ καί ΠΑΤΕΡΑ σας, ΘΕΟΝ ΜΟΥ, καί ΘΕΟΝ ΣΑΣ," δέν ἐννοοῦσε, ἐγώ τό δημιούργημα πηγαινῶ πρὸς αὐτόν πού μέ δημιούργησεν καί μπορεῖ νά μέ σπάσῃ καί νά μέ διαλύσῃ σέ ὁποιανδήποτε στιγμήν τό ἐπιθυμῶ, οὔτε ἕνα παιγνιδάκι ἀπό ξύλο ἢ ἀπό πηλὸ μπορεῖ νά ὀνομάσῃ αὐτόν πού τό πλάθῃ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ.

"Ἐστῶμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πᾶντοτε".

"Θεοὶ ἐστε καί Υἱοὶ Ὑψίστου πάντες". Αὐτά τὰ λόγια τὰ εἶπεν ὁ Πολύ Ἠγα- πημένος ὁ ΛΟΓΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ.